

[Klim Behnke]

til tælling på grund af deres manglende evner. Blot for eksemplets skyld kan nævnes sagen om madsminke, hvor regeringen naivt troede, at den både kunne kræve forbud mod enhver form for madfarve i de andre EU-lande og så stadig opretholde farve i dansk salami, i fetast eller for den sags skyld i røde pølser. Det lykkedes ikke, og i stedet blev hele sagen tabt.

Der kan også nævnes værftsindustrien, hvor regeringens manglende politiske mod har givet frit spil for tyske og spanske værfter til at åbne subsidiekassen. Selv en så simpel sag som at afgøre, hvor EU's miljøagentur skulle placeres i Danmark, udviklede sig til en politisk krise for regeringen.

Regeringen har i EU-samarbejdet været langt mere optaget af at være høflig og pæn end at varetage uomtvistelige og vitale danske interesser.

Også på store områder som landbrugs- og fiskeriområdet har vi tabt terræn. De to danske basiserhverv er mere end nogen sinde før præget af, at de står for en egentlig afvikling, medmindre dansk fiskeri- og landbrugspolitik bliver lagt markant om. Opgaven er stor, eftersom det jo nu ikke kun er de danske regler, der skal ændres. Nej, hele den forfejlede EU-politik på landbrugs- og fiskeriområdet må og skal ændres. Det kræver en markant og stor dansk indsats, som vi simpelt hen ikke tiltror den nuværende regering. Og det er forkasteligt, at den danske regering accepterer alle de uigennemtænkte og erhvervsskadelige EU-initiativer.

Men når reglerne skal føres ud i livet, når der ligger et EF-direktiv, hvordan opfører vi os så? Ja, på sædvanlig dansk vis kommer vi som den pæne elev, der overopfylder reglerne, og de andre lande griner højt i kulissen, mens de ser gennem fingre med, hvordan deres egne erhverv undlader at opfylde reglerne, og resultatet er hver gang et betydeligt velfærdstab for Danmark.

Også inden for ulandsområdet har regeringens politik været direkte imod de danske interesser. Mens vores absolut nærmeste naboer i Norden er begyndt at reducere deres ulandsbistand i erkendelse af, at grænsen for, hvad deres befolkninger er i stand til at klare, er nået, skruer vi – eller regeringen – den danske bistand op.

Oven i det kommer så, at vi stadig er aldeles ukritiske i vores valg af modtagerlande. Uan-

set hvor groft menneskerettighederne krænkes rundt omkring, skal de da have en chance, de skal have en dansk gavecheck. Og lad mig i den forbindelse bare nævne Kenya eller Kinas undertrykkelse af Tibet som eksempler på den dobbeltmoral, der præger dansk ulandsbistand. Danmark skal efter regeringens mening absolut gå forrest hver gang, og det uanset om det gælder bistand til det guld- og platinrige Sydafrika eller hjælp til PLO-terroristerne i Mellemøsten. Altid er den danske regering parat til at give bort af den danske velfærd. Vi må i Fremskridtspartiet tage afstand fra denne udvikling og ærligt meddele, at vi faktisk har den danske befolkning højere prioriteret end alverdens regimer.

Vi er også fortsat af den opfattelse, at den ulykkelige situation i Eksjugoslavien ikke finder sin løsning, før der gennemføres en samlet forhandling af sagen og med aktiv deltagelse specielt fra Rusland. Krigen i Eksjugoslavien stopper jo ikke, før den øvrige verden formår at være samlet om en løsning. Indtil da er det mere til grin end til gavn med dansk deltagelse i området.

Det kan selvfølgelig være væsentligt at få dansk deltagelse med fredsbevarende styrker, men først når der er en fred at bevare. Fredsskabende aktioner og NATO-bombninger af parterne mener vi fortsat ikke er nogen god løsning.

Til gengæld er Fremskridtspartiet i front, når det gælder kampen for og bevillingerne til vores vigtige NATO-medlemskab, og som tidligere omtalt stemte vi imod de 23 sikkerhedspolitiske dagsordener fra Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre, der forsøgte at underminere den danske NATO-politik op igennem 1980'erne.

Der er efter vores mening også ved at blive begået en sikkerhedspolitisk bommert i Vesteuropa. Perioden siden Murens fald er blevet groft udnyttet af alle, og det er såmænd lige fra pacifister til tilhængere af en Eurohær. Pacifisterne misbruger situationen til at kræve drastiske nedskæringer i forsvaret, og det er utilgiveligt dumt. Eurohærtilhængerne ønsker på deres side hurtigst muligt at smide USA og Canada ud af Vesteuropa, for vi kan jo selv, er deres argument. Men vel kan vi ej. Hvor havde Europa været uden USA i såvel Første som Anden Verdenskrig?